

Zápas o duši 02

Březen - Duben 89

Proč Bůh připouští zlo?

Už několikrát se nám stalo, že zemřeli naši mladí přátelé nehodou, na leukemii, nebo rakovinu. Naše kamarádka Helena zanechala po sobě dvě malé děti. Blízkému příteli zemřela dcera Zuzana v jedenácti letech. I teď máme přátele s rakovinou. Je jim kolem čtyřicítky, smrt číhá a zůstává otázka proč?

Snad všichni jsme si kladli otázku proč je na světě tolik válek, bolestí a zla. Proč Bůh dovolí nespravedlnost, když je milující, jak bible neustále zdůrazňuje? Bible dává velmi znepokojivou odpověď. Důvodem je hřích.

Dr. Wilder Smith napsal malou knížku na toto tak málo pochopené téma. Všichni jsme slyšeli námitky skeptiků:

"Vůbec nemohu pochopit, jak inteligentní lidé mohou tvrdit, že věří ve všemocného, vševědoucího a milujícího Boha. Říkají si křesťané, dokonce si namlouvají, že s ním mají osobní, láskyplný vztah. Docela souhlasím, když vidím východ slunce, kvetoucí růže a zdravé mladé lidi. Ale křesťané jsou úplně naivní. Copak nevidí rub? Co říkají když vidí jak se kočka proradně plíží aby chytla myš a potom jí s hravou brutálností umučí k smrti. Nakonec jí sežere.

A co když je krásná žena znásilněna, zavražděna a její ukryté tělo plné červů hnije než jí někdo najde a pochová. Co mladá matka, která umírá na rakovinu a její tělo páchne smrtí ještě za živa? Je to obraz Boží moudrosti a lásky?

A co války? Té bolesti, utrpení, smrti, vzájemného mučení ve vyhlazovacích táborech! Co totalitní systémy, které poznenáhlu ničí mo ráku svých občanů? Co svaté války, ve kterých se podřezávají křesťané s mohamedány, protestanti s katolíky a všichni dohromady se vznítí slyší-li slovo Žid. Co národnostní a rasová nesnášenlivost a nenávisť? Nenávisť v rodině, na pracovištích? Proč chudák nevinná kráva musí padnout aby si člověk pochutnal? Vždyť i ta se před smrtí třese. Proč milující všemocný Bůh, je-li nějaký, dovoluje tolik hrůz a nespravedlností? I krutí nezaboží, kdyby byli všemocní, by zarazili takové ukrutnosti a spoušť. Ale milující Bůh nechá smrt, hrůzu a násilí řádit co svět světem stál."

Nevěřící kolega dále pokračuje a namítá: "Co si myslíš o dokonale vytríbeném mučení jako je přenos malárie? Tento úkaz vypadá jako by byl pečlivě a zlomyslně naplánován za jediným účelem, mučit lidi. Zdá se mi, že stvořitel, jestli opravdu nějaký je, obsahuje dobro i zlo. Bůh, který ukazuje v celém stvoření intelektuální genialitu a dokonalost, lásku i dobro, nemůže být na druhé straně chladnokrevný sadista. Buď Bůh není a jestliže je, tak je bezcitný technokratický kručas s určitou mírou lásky a dobra. Křesťanské pohádky, že zlo je způsobeno hříchem a vládcem dnešní éry Satanem, který soupeří o moc s Bohem, jsou úplně nesmysly. Kdyby byl Bůh všemocný, dávno by se s ďáblem vypořádal. Zdá se, že Satan, jestli nějaký je, má stejnou moc jako Bůh. Jestli si mám

představit bajku jak se dva bozi, dobrý a zlý perou o moc v nebi, to raději zapomenu i na svůj agnosticismus a hlásím se k ateistům. Logicky jsem dospěl k závěru, že Bůh neexistuje. Komu zbývá jen trochu inteligence, nemůže věřit v ždáného Boha. Nemohu věřit v Boží dobro ani zlo. Víra v Boha vše jen komplikuje. Raději o takových otázkách ani nepřemýšlím." Tak zakončí skeptik svůj monolog.

I křesťané se ptají proč Bůh trpí nespravedlnost, epidemie, přírodní katastrofy, utrpení, mizérii a hladem zmirající děti. Přestal nás snad Bůh milovat? I Jób si kladl podobné otázky, když na něj přicházela pohroma za pohromou. Znamená to, že si Bůh Jóbovy útrapy přál? Proč Jób Boha neproklel jak mu radila jeho žena?

Tolik okolností svědčí pro Boha a tolik proti. Dobro a zlo, požitky a bolest, sytost a hlad, zdraví a nemoc, život a smrt. Proč máme věřit v Boha, který je plný protikladů?

Někteří křesťané říkají "věřme" a všechny rozpory zmizí. Taková víra by však popřela jednu z nejlidštějších vlastností člověka, totiž zvážit důkazy a na jejich základech stavět oprávněné závěry. Jestli je Bůh současně dobrý a zlý, potom všechen lidský soud o něm pozpívá smysl. Čím se potom liší božské vlastnosti od lidských?

Dříve než budeme pokračovat v našich úvahách, podívejme se co učí bible o dnešním stavu lidí. V 1. dopise Římanům Pavel napsal:

Vždyť to, co lze o Bohu poznat je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které je neviditelné lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu.

Tedy, když lidé přemýšlejí o vesmíru a přírodě a nevidí za vším tvořivou moc Boha, jsou bez omluvy. Čtème dál:

Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu, ani mu nebyli vděční, nýbrž je jejich myšlení zavedlo do marnosti, a jejich zcestná mysl se ocitla ve tmě.

Bible tedy říká, kdo nepocituje potřebu vzdát čest Bohu, dříve nebo později se jeho zcestná mysl ocitne ve tmě. To znamená, že člověk přestane analyticky myslet, jeho logické myšlení zdegeneruje a to vede ke lhůstojnosti, která je základem demoralizace. Moje maminka říkala demoralizaci "po nás potopa."

Vidíme, že bible nemá žádný soucit s lidmi, kteří mají intelektuální zábrany uvěřit, protože "uvěřit" nemá intelektuální, ale morální podstatu. I člověk s minimální inteligencí musí vidět ve stvoření Stvořitele jako v hodinách hodináře nebo ve stavbě architekta.

Jak je možné, že tolik lidí naráží na intelektuální potíže, které jim znemožňují uvěřit? Jejich pozorování toho "co je viditelné", t.j. přírody, jim neodhalilo to "co je neviditelné", t.j. Boha, protože je jejich myšlení diktované více vzdornou morálkou než rozumem. Jejich zkou máni je svedlo, aby uvěřili čemukoliv co je neviditelné a navíc neexistující. Protože to "co vidí", t.j. přírodu, má tolik protikladů, odsuzují to "co nevidí", t.j. Boha. Bůh je potom pro ně nemožný, směšný a zbytečný. Ateismus se stává řešením, které přijímají prý bez obětování své rozumové celistvosti.

Jak vzniklo zlo? Je skutečně dnešní morální chaos nepřekonatelnou překážkou, která stojí v cestě čestné víry v Boha? Následující příklad potvrdí přesný opak. Přírodní a morální chaos v dnešním světě je rozumově snadno vysvětlitelný. Dnešní chaos existenci Boha nevylučuje, napak jí potvrzuje a Dr. Smith uvádí další příklad:

Vraťme se do nedávné minulosti před 2. světovou válkou a navštívme Kolín nad Rýnem. Kolínská katedrála

je architektonický skvost. Člověk může obdivovat dlouhé hodiny tyčící se opěrné pilíře, vznešenou a velkolepou klenbu chrámové lodi, středověké okenní mozaiky a nádherné varhany. Čím víc člověk obdivuje stavbu jako je kolínská katedrála, tím víc si uvědomí, jací dobří stavitelé kdysi žili. Celá stavba kolínské katedrály svědčí o obdivuhodné řemeslné zručnosti dělníků, o dokonalé schopnosti umělců. Svědčí o technické znalosti architektů, kteří naplánovali spanilé obrysy stavby s neuvěřitelnou matematickou přesností. Dílo stavitelů kolínské katedrály bylo po všech stránkách prvotřídní a lidsky dokonalé. Jestliže si uvědomíme jak málo stavebních strojů staříci užívali, tím víc jsme udiveni. Stavba katedrály potvrzuje, že její tvůrci uměli plánovat, rozuměli základům fyziky, byli stavitelé, umělci, měli zručnost a věděli proč staví.

Během 2. světové války Kolín nad Rýnem utrpěl těžké bombardování. Katedrála stála hned vedle nádraží a neunikla bombám. Kdybychom jí navštívili po válce, smutek by obestřel každého kdo miluje krásu. Téměř každá budova kolem katedrály klesla pod tíhou náletů. Katedrála se však nepoložila. Z dálky vlastně vypadala jakoby nebyla ani dotčena. Její dvě slavné věže se tyčily majestátně do výšky. Kdybychom se přiblížili, uviděli bychom velké díry v masivně provedené zednické práci. Stovky tun betonu a cihel bylo spotřebováno k opravě jedné veliké díry vysoko ve věži. Střecha byla zničena, varhany rozbité a po podlaže byla po kolena sahající sut.

Tento bezútěšný pohled chaosu otrásl s každým kdo znal nebo si uvědomil dřívější krásu dokonalého pořádku. Nikdo, kdo viděl zruinovanou katedrálu nespojoval její zbombardovanou podobu s neschopností dělníků, zedníků, umělců a architektů. Nikdo ani na

vteřinu nezapochoyboval o jejich existenci. Naopak, ve zbořeníšti jejich pečlivě naplánované a provedené dílo vyniklo ještě dokonaleji než v původní, nedotčené podobě. Bomby jenom odhalily stavební dokonalost. Díry po bombách ukázaly masivnost zednické práce, která by nebyla jinak vidět. Katedrála neměla opadávající omítku, ani falešné zdi, jaké dnes nacházíme v mnoha moderních budovách.

Nikdo nemohl obvinít stavitele z postavení ruiny. Katedrála ukázala pořádek i chaos, náheru i šeredné jizvy a bylo by nelogické dospět k závěru, že za stavbou nestál vynalézavý duch stavitelů.

Zbombardovaná katedrála připomínala stav dnešního stvoření. Celá viditelná příroda i neviditelná morálka jsou směsí pořádku a chaosu, krásy a šerednosti, lásky a nenávisti, dobra i zla.

Ateisté nelogicky předpokládají, že příroda a vesmír nemohly být stvořeny milujícím Stvořitelem, protože "vše co je", je neoddelitelně spjato s pořádkem a chaosem, radostí a utrpením. My, kteří věříme ve Stvořitele však víme, že i ten nejnepatrnější ostrůvek pořádku, dobra a lásky v moři chaosu a zla vyžaduje Stvořitele. Nevěřící se chybně domnívají, že žádný tvořivý duch nestojí za veškerým existujícím světem. Proto nemohou rozumově obhájit zmatený a zbombardovaný obraz "toho co je". Ve skutečnosti zbombardované stvoření odhaluje plán Stvořitele lépe než dokonalé a nedotčené.

Výzkumem rakovinových buněk, které jsou dobrým příkladem zbombardované tkáně, vědci odhalili stavbu a funkci zdravé buňky. Rakovina odhalila dovednost Stvořitele stejně jako bomby odhalily dovednost stavitelů kolínské katedrály. Proto, i když svět obsahuje zdánlivě zmatený obraz protikladů, bylo by nerozumné učinit závěr, že za vším nestojí Stvořitel. Přesto

ateisté a agnostici udržují neobhajitelnou filosofii, že pohled na svět popírá ducha a zručnost Stvořitele, protože svět je směs dobra a zla, které zanáší zmatek do otázky Boží existence. Pavel píše Římanům toto:

Jestliže však naše nepravost dává vyniknout spravedlnosti Boží, co k tomu řekneme? Není Bůh po lidsku řečeno nespravedlivý? Naprosto ne! ... Jestliže však moje lež vyzdvihla Boží pravdu k jeho slávě, proč mám být ještě souzen?

Naše nepravost, naše lež vystihuje Boží slávu tak, jako bomby vyzdvihly slávu starých stavitelů. Pavel v tomtéž dopise píše, že nemoc, smrt, nenávisť jsou vnějšími příznaky vnitřní choroby hříchu. I hříchem zbombardované stvoření odhaluje původní dokonalost, která podlomí každému čestně uvažujícímu člověku kolena k oslavě Stvořitele. Kdo je tuhý v kolenou, jak bible říká, bude neschopen dalšího logického uvažování, protože je morálně upřen na člověka, je humanista a Starý zákon říká:

◆ *Proklet buď muž jenž doufá v člověka.*
pst
Pokračování přistě.

Kam kráčíš človče?

Pokračování:

Darwinistická evoluční nauka a humanistický materialismus přivádí zkázu a úpadek na celé lidstvo. Darwin neviděl v přírodě Boží výtvar a vyčetl z přírody pravý opak. Kamkoliv se podíváme, ať v živé nebo neživé přírodě, vždy nalezneme důkaz, že nic není trvale ztraceno z přírodního koloběhu. Tělesná smrt neznamená konec jedince.

◆ *Poznal jsem, že vše co činí Bůh, zůstává na věky, nic k tomu nelze přidat, ani z toho ubrat. A Bůh to učinil, aby lidé žili v báni před ním. Co se děje, bylo*

odedávna a co bude i to bylo, a Bůh vyhledá co zašlo. (Kaz 3:14)
To je, biblicky řečeno, "zákon zachování hmoty a energie." Všude v přírodě vidíme proměny. Živé i neživé stvoření přechází z jedné formy do druhé. Nikdy nevidíme náhlé nebytí a úplnou neexistenci. Moderní materialisté si myslí, že smrt jedince je náhlé přerušení existence, krok z existence do neexistence. Jestli je to pravda, potom by smrt, neexistence, představovala tu nejnepravděpodobnější výjimku všech přírodních zákonů a pravidel, které dnešní věda zná.

Zamysleme se třeba nad pšeničným zrnem. Zapadne do půdy aby zašlo a skončilo navždy v zapomenutí. Přesto všechno, nebytí, neexistence, se ve skutečnosti vůbec nedostavila. Ze zdánlivé smrti pšeničného zrna povstala mocná proměna. Skrytý chemický záznamovaný program v genetickém materiálu zrna dal vzrůst zelené pšenici. Kdybychom znali pouze suchá pšeničná zrna, nikdo by je ne spojoval s rostlinou, která z nich vyroste.

Chlupatá, odpudivá housenka napěchovaná zelenou kašičkou z listů ani v nejmenším nepřipomíná krásné zbarveného motýla. A přece se tato proměna jedince jednoho dne dostaví. Kdybychom znali jenom housenku a motýla, nikdo by ani v nejpohnu tějším poblouznění myslí nenapadlo spojit tyto dva v jednoho tvora. Pouhá představa, že by těžká, loudavá housenka a poletující motýl byl tentýž jedinec, je pošetilá. A přece je tomu tak.

Ženské vajíčko se vyprostí z vaječnicku a započne svoji pouť, aby se střetlo s mužskou spermií. Ani vajíčko, ani spermie vůbec nepřipomínají lidského tvora. Vajíčko a spermie samy v sobě "praskají ve švech" nepředstavitelným množstvím genetických informací jak postavit tělo, mozek a ostatní orgány.

Genetické informace jsou zachovány od Adama až po dnešní generaci. Vnější tvar rozmnožovacích buněk nenaznačuje žádnou podobnost organizmu, kterým se stanou. Proměna vajíčka oplodněného spermii by byla nepředstavitelná, kdyby to nebyla odporovaná skutečnost.

Jakou proměnou musíme projít my, náš celý národ, abychom se proměnili z lenivé břicho si cpoucí housenky v tančícího motýla? Bez oplození Duchem Svatým je náš národ, stejně jako kterýkoliv jiný, ztracen.

Podívejme se na problematickou otázku osobnosti. Prozkoumejme zda-li osobnost může být odvozena z hmoty. Jestliže je lidská osobnost, t.j. vědomí, výsledkem hmotné a energetické proměny, potom jsme jenom přeskupené potraviny. Jak se stejné mléko, chleba, maso a vajíčka jednou seskupí na Bedřicha Smetanu a podruhé třeba na mě, je pro materialisty a darwinisty nevysvětlitelnou záhadou. Nemyslím těla, ta jsou si velmi podobná, ale osobnosti s veškerým nadáním i nenadáním.

Podívejme se například na materiální proměnu v životě žáby. Za pomoci cukrů a bílkovin ve svém mozku a svalech žába koncentruje energii pro elektrické impulsy, "žabí myšlenky" a pro svalové smrštění, aby svým hbitým jazykem slízla mouchu. Nervové impulsy, pohyb jazyku a svalů používají energii, kterou žábě dodává spalování, oxyličování cukrů a bílkovin. Vedlejší produkt, odpad spalování, je kysličník uhličitý, který žába vydechuje. Molekula "žabího" kysličníku uhličitého je vdech nuta rostlinou a ta za pomoci sluneč ního světla poutá uhlík opět do obřích molekulárních struktur cukrů a škrobů, které se usadí třeba v bramboře, kterou sním. Cukry a škroby z brambory spálím oxydací a uvolněnou energii použiji k přemýšlení a pohybu. Přesně tentýž uhlíkový atom, který

používám k myšlení byl použit žábou pro úplně jiné účely. Ačkoliv jsme oba použili tentýž uhlíkový atom k přemýšlení a pohybu, v žádném případě jsme neproměnili jedinečnost žabí a lidské podstaty, chcete-li osobnosti. Oba jsme sdíleli totožnou hmotnou základnu. Hmotná základna, v tomto příkladu atomy uhlíku, naší osobní podstatu pouze nese.

Podstata osobnosti není odvozena ani závislá na hmotě. Osobnost je hmotou pouze "podpírána." Osobnost se na hmotě veze jako jezdec na koni. Osobnost nemůže být nikdy ztotožněna ani postavena na úroveň hmoty. Potraviny, cukry, škroby, bílkoviny nemají nic společného ani s Bedřichem Smetanou, ani se mnou, i když se živíme stejnou hmotou. Kdyby hmota, kterou jedinci sdílí byla příčinou našich myšlenek a osobních podstat, potom by se naše myšlenky a osobní podstaty musely nevyhnutelně "infikovat" myšlenkami jiných osobností. Stejně jakoby magnetofonová páska byla příčinou a tvůrcem nahrávky kterou nese.

Naše tělo průběžně vyměňuje svoji hmotnou základnu přibližně každých sedm let. Proto, po hmotné stránce, jsme novými jedinci. Nové hmotné tělo je ale okopírované z předešlého. Dobře víme, že kopie z kopie ztrácí na kvalitě a naše desátá tělesná kopie se po 70ti letech života pomalu stává nekopírovatelnou. Kdyby byla hmota, t.j. potraviny, plně zodpovědná za osobní podstatu jedince, potom by naše osobnost měla zmizet před mnoha léty. Člověk, přestože se jeho veškerá hmotná podstata vymění každých sedm let, zůstává stejnou osobností. Když okopírujeme "Škoda lásky" na jinou kazetu, stále je to "Škoda lásky".

Moje osobnost, moje "JÁ" může změnit můj fyzický zjev. Moje "JÁ" může vést až k žaludečním vředům. Moje "JÁ" je schopné částečně ovládat a vnutit hmotě určitý

pořádek. Moje "JÁ" přispívá k budování i k zničení těla. Život, což je propojení, se veze na nahraditelné, organizované hmotné podstatě jako jezdec, který každých 7 km vymění koně.

Darwinisté, humanističtí nebo dialektičtí materialisté předpokládají, že s rozkladem tělesné struktury zmizí beze stopy i osobnost. Úplně opomíjí metamorfozy, které probíhají bez výjimky v celém živém i neživém stvoření. Materialisté věří v tuto jedinou výjimku. Jak jsou iracionální! Ti, kteří drží lidstvo zšikované v pochodu myšlenkami zde formovanými materialistickou pseudovědou, budou překvapeni i se svými dobrovolnými "oběťmi."

◆ *"Zahubím moudrost moudrých a rozumnost rozumných zavrhu." Kde jsou učenci, kde znalci, kde řečníci tohoto věku? Neučinil Bůh moudrost světa bláznovstvím? Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo věří, bláznovskou zvěstí. Židé žádají zázračná znamení, Řekové (to jsme my) vyhledávají moudrost, ale my kažeme Mesiaše ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství, ale pro povolané jak pro Židy, tak pro Řeky je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé. (1 Kor 1:1925)*

Blaze národu, jemuž je Hospodin Bohem.

pst

Pokračování příště.

Jak evangelizoval Ježíš?

Pokračování:

Jak víme, Nikodém byl celou rozmluvou s Ježíšem šokován. Ježíš mu mimo jiné oznámil, že náboženství je marnost. Osobně jsem byl také překvapen, když jsem

poprvé zjistil, že "náboženství" se v bibli rovná marné víře.

Náboženství je totiž lidské úsilí dosáhnout Boha. Biblická víra, Ježíšovo evangelium, je přesný opak. Biblická víra je Boží úsilí dosáhnout člověka. Spásná víra je oddání se Božím námluvám a spojení do nejintimnějšího duchovního, manželského svazku s Bohem.

Nikodém byl jedním z předních vůdců židovského "náboženství." Proč přišel za Ježíšem v noci? Snad aby se vyhnul nepříjemnostem, protože farizejové vylučovali ze synagog lidi, kteří věřili v Ježíše. Jedno je jisté, Nikodém měl upřímnou touhu, aby se dozvěděl od Ježíše něco bližšího.

Farizejové byli zákonem úplně spoutáni. Udělali z víry vnější náboženství rituál. Dodržování pravidel a externí symbolická prostná bylo to, co je prý "dělalo svatějšími." Kolik světových náboženství se dodnes utápí v duchovně symbolické gymnastice, ať si říkají jak si říkají. Příslušnost k denominaci ještě nikoho nespasila. Druhý list Timoteovi říká:

◆ *Budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. (2 Tim 3:5)*

Farizejové, a že jich dnes po světě chodí v každém náboženském systému, jsou nábožně horliví, ale v žádném případě nejsou blíž Božímu království než kterákoliv nevěstka. Farizejové přilnuli ke stovkám záko nů, z nichž mnohé byly jejich vlastními výmysly. Věřili, že spolknout v sobotu ocet je v pořádku, ale kloktat ocet v sobotu bylo zakázáno, protože to byla práce. Proto, když Ježíš navracel zrak slepému, plivl do hlíny a udělal blátíčko, kterým potřel nevidomému oči. Ježíš farizeje vyprovokoval, protože podle jejich zákona Ježíš v sobotu pracoval. Ježíš nepotřeboval potírat slepci oči blátem aby mu vrátil zrak. Ježíš je mocnější než bláto. Ježíš

ukázal farizejům marnost jejich externí náboženské gymnastiky.

Nikodém byl uvězněn v tomto nastrojeném náboženství, vždyť jej sám šířil. Nemysleme si, že dnešní náboženský svět je jiný než svět farizejů. Když jsem byl malý kluk tak mi náš soused řekl: "Když budeš hodný, půjdeš do nebe a když budeš zlobit, půjdeš do pekla." To je vnější náboženství, předpis, seznam k odfajfkování co se smí a co se nesmí. Tím vůbec nesnižuji příkázání, ta platí!

Ježíš Nikodémovi odpověděl aniž by jej pochválil za jeho náboženskou horlivost:

◆ *"Amen, Amen pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží." Nikodém mu řekl: "Jak se může člověk narodit, když už je starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit." (Jan 3:34)*

Nikodém pochopil Ježíše velmi dobře. Vždyť rabíni většinou učili duchovní zásady obrázným jazykem. Nikodém nebyl prostáček, který by s Ježíšem vážně diskutoval o tom, jak se stát znovu fyzickým novorozencem. Nikodém ve skutečnosti řekl: Nemohu začít úplně znovu, na to jsem příliš starý. Už jsem příliš hluboko v náboženském systému, abych se z něj vyprostil. Nemám naději, abych se stal znovu nemluvnětem.

Ježíš po Nikodémovi žádal aby se zřekl celého svého dosavadního náboženského života. A Nikodém to věděl. Ježíš nenabízel Nikodémovi snadnou lehkověrnost. Ježíš jej vyzval k nejtěžšímu rozhodnutí jaké mohl Nikodém učinit. Nikodém by zajisté rád zaplatil, postil se nebo s radostí zavcičil rituál předepsaný Ježíšem, ale Ježíš mu předepsal duchovní obrodu, znovuzrození. To potvrdzovalo, že všechno je jinak. I to, čemu Nikodém věřil doposud, je marné. Přesně tak! Ježíš to myslel vážně a proto Nikodémovi opakoval:

◆ *"Amen, Amen pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže vejít do království Božího." (Jan 3:6)*

Narodit se z vody neznamená vodu H₂O. Narodit se z vody neznamená křest. Dokažme si to biblicky. Spásu nemůžeme obdržet ani koupelí ani pokropením. V Janově evangeliu ve 4. kapitole jasně stojí, že Ježíš sám nekřtil. Kdyby byl křest podmínkou spásy, Ježíš by určitě křtil. Křest vodou je závazek, tedy účinek spásy, nikdy ne podmínka spásy. Voda, o které se Ježíš zmínil Nikodémovi, byla symbolická, jak stojí ve Starém zákoně a znamenala očistu. Nikodém rozhodně rozuměl Ježíšovi lépe než mnoho křesťanů, protože byl znalý Starého zákona. V Ezechielovi se dočteme o slibu nové smlouvy.

◆ *Pokropím vás čistou vodou (zde je narození z vody) a budete očištěni, očistím vás ode všech vašich nečistot a ode všech hnusných model. A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového Ducha (a zde je narození z Ducha). Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. (Ez 36:26)*

Narození z vody a Ducha bylo prorokováno Ezechielem proto, aby je mohl Ježíš předložit Nikodémovi, který velmi dobře pochopil o čem Ježíš hovořil. Vždyť jak okolnosti ukazují, Nikodém byl nakonec přece jenom spasen. Ježíš hovořil s Nikodémem o křtu Duchem svatým, ne o křtu vodou.

◆ *Neboť my všichni ... byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo (t.j. Ježíšovo tělo, nebo-li církev). (I Kor. 12:13)*

A tento křest Duchem svatým, ne vodou, je absolutní nutnost ke spáse. Křest Duchem svatým je nutný, protože to je vnitřní záležitost. Křest vodou, kterému se má podrobit každý spasený křesťan symbolizuje ztotožnění s Ježíšem a je vnější záležitostí, která sama o sobě spasit nemůže.

Jak je to tedy s narozením z vody? Ježíš očišťuje spasené vodou Božího slova, obmyvá spasené vodopádem biblických slov.

◆ *A sám se za ni (t.j. církve) obětoval (Ježíš), aby jí posvětil a očistil křtem vody skrze slovo. (Kral., Ef 5:25)*

Tak tedy:

narození nového člověka z vody, očištění vodou od našich hnusných model, ať jsou to sochy, obrazy, peníze, holky nebo vdolky, může být vykonáno jenom Ježíšem, který nás obmyvá biblickým slovem. Jenom to nám zvěstuje čistou pravdu. Tohle obmytí, očištění, zrození z vody je nutné a Nikodém jej chápal.

Narození nového člověka z Ducha může přijít jenom tehdy, když nám Ježíš vymění naše kamenné srdce za srdce z masa, když nás dosáhne skrze slovo Duchem svatým a umístí, pokřtí, potopí do svého těla. Tohle je absolutní nutnost spásy.

Očištění vodou, slovem, a obnova srdce Duchovním křtem v Krista jdou ruku v ruce a jsou vzájemně nevylučitelné.

◆ *"Amen, Amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a Ducha nemůže vejít do království nebeského."*

Narození z vody (t.j. porozumění slovu) a Ducha (t.j. uvěření slovu) je vnitřní, ne vnější záležitost. Vnější náboženství je způsobeno člověkem, vnitřní víra Bohem.

Pokračování příště.

Odpověď Jirkovi

"Kdo zhřešil? Kdo narušil nevinný řád na této krásné zemi? Kdo rozzlobil Krista dávno před tím, než se zde objevil člověk? Kdo způsobil v dávných dobách ekologické katastrofy? Kdo způsobil, že se v dávných dobách žijící tvorové požírali navzájem? Člověk určitě ne, ten zde ještě nebyl!"

Jirko, samozřejmě neznám podrobnou odpověď na všechny otázky. Bible mi však všeobecně odpověděla

na všechno, aniž bych porušil logické zásady. Nikdo nemusí biblickou pravdu přijmout, vždyť máme všichni svobodnou vůli. Věř mi, to poslední o co usilují je vnutit někomu své, z bible převzaté názory. Vždyť ani Kristus nám svou lásku nevnucuje. Vybízí nás abychom přemýšleli, četli písmo a zkoumali.

Vzdor svému evolučnímu geologickému vzdělání dnes evoluci nevěřím. Víra v doslovnou biblickou pravdu mě donutila přemýšlet o evoluci. Proto jsem jí zkoumal a poznal jsem, že tato doměnka je ve světle vědy neobhajitelná, že neobstojí.

Kdo způsobil hřích před člověkem? V nebi Satan, na zemi až člověk. Bible učí, že mzdou hříchu je smrt. Smrt vešla v existenci až po lidském pádu. Zvířata hřešit nemohou, nebyla stvořena se svobodnou vůlí k Božímu obrazu.

Když Adam s Evou zhřešili, zakryli nahotu svého těla listím. Bůh jim udělal kožené suknice a protože kůže pochází ze zvířat, vidíme, že smrt vstoupila na scénu.

Podívejme se co říká bible o Božím procesu tvoření: Třetí den Bůh stvořil trávu a bylinu nesoucí semeno podle pokolení svého, i strom přinášející ovoce v němž bylo símě jeho podle pokolení jeho. Čtvrtý den Bůh stvořil na obloze světla. Ta musela být vskutku stvořena rychle, protože rostlinstvo stvořené třetí den by dlouho bez světla nevydrželo. Pátý den stvořil Bůh hmyz, bez něhož by zašly rostliny, dále plectvo, ryby a zase podle jejich pokolení. Šestý den Bůh stvořil duši živou, jednu každou podle pokolení jejího, hovada a zeměplazy i zvěř zemskou podle pokolení jejího a stalo se tak.

V pouhých šesti verších, kdy bylo stvořeno vše živé Bůh šestkrát opakoval "podle pokolení jejího." Ekumenický překlad bible nazývá pokolení druhem. Protože Bůh všechno ví, šestkrát v šesti verších opakoval, že vše stvořil

druh po druhu. Dobře věděl, že ke konci bude člověk pochybovat o Boží vševšoudoc nosti, všemocnosti a schopnosti tvo řit okamžitě.

První Adamova práce byla pojmenovat zvířata. Zesmutněl, když viděl, že každý sameček má samičku. Eva ještě nebyla stvořena. Z toho vyplývá, že muž byl plně stvořen, aniž by měl ženu. Mohl by se muž vyvíjet bez ženy? Nekonečná moc tvoří v nulovém čase, v okamžiku. Nulová moc v nekonečném čase tedy vytvoří vůbec. Proměna žáby v prince polibkem princezny je pohádka, polibkem milionů let, je věda ...

Tedy Jirko, protože Bůh stvořil ptactvo podle druhů, podle svého pokolení, potom biblicky slepice byla před vejcem, stejně jako strom s ovocem v němž už bylo semínko stromu, podle svého druhu. Tak to Bůh zřetelně a bez jakékoliv jazykové dvojsmyslnosti popsal.

Vyhynulá zvířata a rostlinstvo byla vyhubena potopou. Petr napsal:

Ani starý svět (Bůh) neušetřil, nýbrž zachoval jen Noema, kazatele spravedlnosti spolu se sedmi jinými, ... když uvedl potopu na svět bezbožných.

Některá zvířata snad ani nevstoupila do archy, protože popotopní podmínky byly pro ně nevhodné, nebo vyhynula až po potopě. Popotopní svět, ač krásný, je vlastně ruina předpotopního. A předpotopní svět byl ruina stvořeného, protože ráj zarostl trním. Naše krásná planeta se nevyvíjí, ale upadá k horšímu. Je podřízena devoluci, ne evoluci jak s litostí v bibli a podle 2. termodynamického zákona objevují.

Věříme Starému i Novému zákonu. Vždyť když se Ježíš v Novém zákoně dovolává svrchovanosti písma, vždy cituje Starý zákon. Nový zákon tehdy ještě nebyl napsán.

Neexistuje ani jedna prokázána evoluční, vzestupná mutace. V laboratořích a v přírodě existují jen sestupné mutace. Jsem přesvědčen, a bible to potvrzuje, že

masožravost u člověka i zvířat nastala až po potopě, přestože předpotopní masožravost nevyklučuje. Například genetická porucha PKU, Phenylketonuria způsobuje vážnou mentální degeneraci člověka. Pouze přísná a úplná vegetariánská dieta zaručuje normální zdraví a život pro toho, kdo je touto nemocí postižen. Změna jednoho genu změní člověka i zvíře z masožravce na vegetariána. To jen dokazuje, že se člověk před potopou nemusel žít stejným způsobem jako dnes. Bůh řekl po potopě Noemovi:

◆ *"Každý pohyblivý živoch vám bude za pokrm."*

Proč? Protože popotopní podmínky a podnebí zmrazilo rostlinstvo, které dnes neuživí ani člověka, ani zvířa ta. Proč věříme Izajášovi doslovně, že nás Kristus spasil na kříži, když se uculujeme, čteme-li v tomtěž Izajášovi, že v tisíciletém králov ství se bude vlk a beránek pást spolu a lev bude jako dobytek žrát slámu?

Jirko věřím, že Bůh může geneticky přetvořit vlka i lva, že jim přemění zaživací ústrojí tak jako to udělal zvířatům i člověku po pádu i po potopě. Tohle ovšem není evoluce, ale predispozice. Změní-li květ nebo hmyz barvu podle prostředí, není to evoluce, ale předem naprogramovaná schopnost. Bůh nás všechny stvořil tak, že i Adamova genetika byla předurčena, aby se zkombinovala v miliardy různých jedinců navzájem se lišících tělesnými tvary, barvou pleti, velikostí, povahou, vzhledem, prostě vším. To je Boží jednota v rozličnosti.

U psa nebo hmyzu je předurčenost velmi zřetelná. To, co nám nádherné přírodovědecké knížky, snímky a filmy předkládají jako evoluci, vůbec evoluce není. Evoluce znamená vzestupný vývoj, nové druhy. Rozličnost lidí, psů nebo hmyzu nemá s vývojem co dělat.

To, že jsem měl jako zárodek ocas vůbec nic neznamená. Většina

embryologů dnes odmítá "biogenetický zákon rekapitulace", protože tato snad nejvíce zneužívaná domněnka naopak dokazuje nespojitost druhů a vyvrací evoluční návaznost.

Embryologii mám na taliři asi od 5. třídy do dneška. Tehdy jsem si jezdil jazykem v ústech po horním patře a všichni jsme cítili hrbolatou valchu po našich "rybích předcích." Můj přítel zde v Jakartě také bránil evoluci embryologií. Když jsem mu přinesl literaturu, zrudl a rozčilil se.

Embryo, zárodek, který prochází vývojovými etapami prý prožívá rychloevoluci v kostce než se vyvine v jedince určitého druhu. Zákon rekapitulace je prý zopakování vývojových mezníků. V r. 1962 profesor Matthews napsal:

"Studium počátečních vývojových stadií rostlin a zvířat přináší dostatečné důkazy pro evoluční příbuznost mezi jednoduchými a složitějšími formami života. Je jisté, že zárodky v počátečních vývojových stádiích mají struktury, které jsou nápadně podobné strukturám dospělých forem méně vyvinutých živočichů."

Profesor Matthews rozvíjí svůj důkaz na "žaberních šterbinách" v zárodcích obojživelníků, plazů, ptáků a ssavců. Tento biogenetický zákon rekapitulace byl poprvé navrhnout německým zoologem Haeckelem v r. 1869. Haeckel a jeho žáci hráli důležitou historickou roli ve všeobecné přijatelnosti Darwinovy evoluční domněnky. Kdyby totiž bylo pravdou, jak se domnívali, že se zárodky podobají méně vyvinutým živočichům, potom logické vysvětlení tohoto jevu by dokazovalo evoluční proces. Avšak od r. 1901 je známo, že tzv. rekapitulační zákon má nepřeberné množství výjimek a tudíž nemůže být zákonem. V r. 1901 A. P. Pavlov objevil, že mladí dírkovci mají jisté charakteristiky, které se vytratí v dospělém stadiu, aby se později znovu objevily u

organizovanějších představitelů stejné čeledi v mladších, svrchnějších geologických formacích.

Někteří slavní embryologové, jako Leo Berg, vyvraceli rekapitulační zákon, když poukázali na to, že embryo neodhaluje evoluční historii určitého druhu, ale naopak budoucnost druhu. Tedy ne odkud živočich pochází, ale spíše kam se ubírá. Jestliže mají embryologové vysvětlení, která jsou úplně protichůdná znamená to, že embryologie není tak silná v "kramflecích" jak se na první pohled zdá. Berg měl ke svému tvrzení velmi pádné důvody. Poukázal na to, že v prvním stadiu vývoje embryí ssavců jsou jejich čelisti stejně krátké jako čelisti lidského embrya. Kdyby byl rekapitulační zákon platný, embryo člověka by muse lo mít naopak dlouhé čelisti, protože by mělo procházet stadiem zvířecích předků s dlouhými čelistmi. Mozky ptačích embryí jsou blíže ssavcím embryonálním mozkům než obojživelným. Tato okolnost přetrvává po celou třetinu ptačí embryonální existence. Že by se ptáci vyvinuli ze ssavců? Kdybychom ortodoxně trvali na rekapitulačním zákonu, potom by nám evoluce ní embryologové zvrátili evoluci na ruby. Obličej kuřecího embrya silně připomíná obličej lidského embrya. Embryo obojživelné ropuchy má zobák jako ptáci. Že by evoluce běžela pozpátku? Ten kdo věří v biogenetický rekapitulační zákon, musí chtít nechtě věřit, že se obojživelníci vyvinuli z ptáků, ptáci ze ssavců a ssavci z lidí! Pro evolucionisty je však tento logický závěr nepřijatelný. Embryologie evolucionistům pod řezává větev, na které sedí. Tyto podobnosti by nemohly existovat kdyby rekapitulační zákon byl zákonem. Rekapitulační zákon, stejně jako evoluce není zákonem, ale pouze domněnkou a přáním vyloučit Boha.

Většina vědeckých autorit, ti co něco v embryologii znamenají, odmítají rekapitulační teorii.

Významní embryologové Shumway a Adamston napsali:

"Je velmi obtížné, ne-li nemožné sledovat rodokmen obratlovců, který je založen pouze na embryologických údajích. Proto dnes není rekapitulační teorie přijímána a aplikována tak nezdrcitelně jako v minulosti."

Další embryologové jako Dott a Batten připouštějí, že na základě mnohých výzkumů dnes víme, že rekapitulační myšlenka má příliš mnoho vyjímek, aby mohla sloužit jako zjednodušená analogie evoluce.

Tolik Dott a Batten. To cituji evoluční vědce, ty, kteří v žádném případě nemohou být obviněni z "biblického tmářství."

pst

Evoluce vs. Stvoření

Pokračování:

Jestliže studujeme Kristovo dílo, Jeho stvoření, přírodu, nalézáme všude a ve všem prvky nekonečnosti a věčnosti. Ježíšova dokonalost vězí mimo jiné v jeho vlastní nekonečnosti a věčnosti, což je mnohem víc než pouhá bezčasovost. Proto nás nepře kvapí, že jsou tyto vlastnosti ve psány do jeho díla. Čím hlouběji pronikáme do mikrokosmu atomu, čím hlouběji se probíjíme k tajemství a nepoznanému v přírodě, tím se vše stává záhadnější a složitější. Zna lost nebere konce, proto nabývání znalostí bude věčné. Jenom naivní člověk se domnívá, že může poznat všechno ve svém oboru.

Ježíš učil o pádu všeho tvorstva. Proto nás nepřekvapuje rozklad celé přírody. Celé stvoření upadá pod vlivem Druhého termodynamického zákona. Vše nasvědčuje, že Bůh, jehož základní vlastnosti jsou pochopitelné z bible, by nikdy nemohl použít tvořivých metod, které by odporovaly jeho povaze.

Darwinovy postuláty vypozerované z dnešního upadajícího světa však nemůžeme extrapolovat do minulosti. I dnešní hříšný svět odráží něco z původních vlastností tvorstva. Lás ka, milosrdenství, soucit, stále pře žijají. Jak je možné, že tyto vlastnosti, které by měly brzdit vývoj přirozeným výběrem jsou stále s námi?

Podívejme se nejdříve na Boží vševědoucnost. Základní princip darwinismu přisuzuje náhodě roli hnací síly životního vývoje. Náhoda však nemůže existovat a neexistuje v Boží vševědoucnosti, je-li to skutečná vševědoucnost. Například nevíme, který z miliard atomů radia se rozpadne jako další. Proto takové a podobné problémy řešíme v naší nevědosti statisticky. Ale Bůh musí vědět, který atom je na řadě v jeho naplánovaném dekompozičním programu, je-li vševědoucí. Náhoda je konečný, ohraničený a omezený koncept. Proto náhoda patří jenom do říše ohraničených a omezených bytostí jako jsme my.

Jak bychom si mohli vůbec představit Boha, který by používal metodu tak omezenou a nejistou jako je náhoda? Kdyby Bůh v biogenezi použil zkusnou náhodu, potom by nám nevyjevil svou vševědoucnost a všemocnost. Celý koncept biogeneze založený na Darwinově předpokladu náhody je nepřiměřený Boží povaze. Použití "něčeho" co v naší nevědosti nazýváme náhodou může být zajisté použito i Bohem, ale pro Boha by to "něco" nebylo náhoda, nýbrž absolutní jistota. Proto opravdová náhoda nemůže být nikdy použita Bohem, vždyť není nic co by nepovstalo z jeho vůle. Pro Boha prostě náhoda neexistuje.

Za druhé podívejme se na Boží věčnost, bezčasovost, t.j. že Bůh není ovládán ani spoután časem. Bůh existuje mimo čas a tím i mimo prostor a hmotu. Bůh není součástí časoprostorové spojitosti. Náhoda a čas jsou dva z nosných pilířů Darwinovy evoluční doměnky.

Darwinističtí evo lucionisté musí vývojový čas natahovat do mnoha miliard let, aby do něj vtěsnali statistické nemožno náhodného atomárního a molekulárního ruchu. Jestliže je Bůh věčný, t.j. bezčasový, potom jej nemůžeme spoutat miliardami let náhodné evoluce. Vždyť miliony let jsou stavebními kameny darwinistického, nebiblického myšlení.

Samozřejmě, Bůh změnil genetiku obzvláště po pádu a potopě, ale tvrzení, že nemohl tvořit bez dlouhých věků je nesmysl. Bůh může tvořit v okamžiku co se mu zlíbí. Ani náhoda, ani dlouhý čas nevystihují Boha jako vševědoucí a věčnou osobnost. Náhoda a čas vystihují naši omezenost. Darwinistická myšlenka je miliónové opakování Luciferova a Adamova hříchu. Stvoření si hraje na Stvořitele. Stvoření připisuje Stvořiteli svoje omezené chápání a vlastnosti. Je to touha se vyrovnat Bohu a být bohem, nebo jej strhnout na pozemskou úroveň.

Za třetí, Bůh je mírotvůrcem. Jak by Bůh mohl použít bezohledné ničení slabých a nemocných jako neoddelitelnou součást svého pokusného tvořivého postupu? Jestliže je jeho tvořivá práce dosažena ničivými metodami, neprotiřečilo by to jeho povaze? Jestliže Boží tvořivá metoda k vyšším formám života je ta, kterou vidíme v dnešní přírodní a lidské džungli, jaké jsou potom Boží cíle? Jestliže Bůh použil k tvorbě evoluci, raději se ani nezajímáme o jeho konečné záměry. To musí být peklo.

Můžeme namítnout, že když Bůh použil destruktivní válečné metody aby dosáhl svého spásného cíle pro Izrael obzvláště ve Starém zákonu, proč by také nemohl použít stejné kruté metody při tvoření? Bůh používal a používá destrukci k nápravě, k odsouzení a utužení kázně již zruinovaného stvoření. Ale na počátku hřích neexistoval a nebyl nikdo, kdo by měl být kázeňsky potahován nebo zkoušen jako dnes.

Kniha Genesis jasně učí, že všechny druhy života byly stvořeny podle svého pokolení, žádné přechody z druhu do druhu. Když hřích vstoupil do světa, Bůh má právo použít náš hřích, který sám nečiní, aby oslavil svoji dokonalou osobnost. Kdyby byl sám znečištěn hříchem a použil jej, vůbec by jej to neoslavilo. A protože Bůh není původce hříchu, je nemyslitelné, aby použil hřích k tvorbě. Mzdou hříchu je smrt, jak učí bible. Kdyby Bůh použil evoluční přirozený výběr skrze smrt a utrpení, potom by jej jeho slovo, bible, obžalovalo jako prapůvodce hříchu.

Bůh hovořil o zabití, o blahoslavenství, o cizoložství, o rozluce, o lásce k nepřítelům atd. Všechny tyto Kristovy výroky příkře odporují teorii, že by Kristus použil zákon silnějšího při svém tvoření. Nemůžeme zaměnit Boží soud za hřích. To, že Bůh soudil ve Starém i Novém zákoně a že bude soudit i v budoucnu nás neopravňuje k tomu, abychom tvrdili, že použil hříšnou smrtonosnou metodu tvoření.

Existenční boj v přírodě a lidském životě je výsledkem hříchu, který zkorumpoval dokonalé stvoření. Existenční boj však není metoda, která by vylepšovala stvoření.

Existenční boj v dnešním světě je v očích bible důkaz a příznak degenerace kdysi dokonalého Božího stvoření. To co v přírodě vidíme dnes, není vzestupná evoluce, ale sestupná devoluce, vzrůstající entropie. Bible učí přesný opak než humanizmus.

Jak zmatená myšlenková logika musí panovat v hlavách křesťanů, jsou-li opravdu křesťané, když věří, že jejich Bůh tvořil ničením slabých. Jak tito v "bohavěřící" uvedou v soulad bibli a Darwina? Jak mohou přijmout tyto dva úplně si odporuující koncepty je nepochopitelné. Na jedné straně dokonalý, vševědoucí a všemocný Bůh lásky a na druhé straně omezený Bůh, který by tvořil zkusmou,

náhodnou, vražednou metodou, která trvá miliony a miliardy let.

pst

Pokračování příště.

Indonésie každý den jiná

Probrali jsme se z prvních dojmů v Indonésii. Naše představy a očekávání byly mnohem horší než skutečnost, aspoň na první pohled.

Cestou z letiště je vidět venkovská příroda, rýžová polička, vodní plochy, lidé se brodí po prsa ve vodě a něco sbírají. Vodní buvoli, domácí zvířata, chýše lidí, banány, palmy a tropická zeleň vůbec nepřípomínají velké město. Pár kilometrů dálnice z letiště jsme projeli za pár minut. Krátká zastávka, zaplatili jsme mýtné a jsme uprostřed dopravního chaosu.

Přijeli jsme do deštivé sezony. Prší pořádně skoro každý den. Silnice jsou místy zatopeny na půl metru i víc. Líják trvá krátce, ale je jako průtrž mračen. Pohled ven z oken klimatizovaného hotelu je pochmurný. Zdá se, že venku musí být zima a sychravo jako na podzim v Evropě. Ale skutečnost je jiná. Venku je jako v prádelně.

Turistická Jakarta není město na korsování. Doprava je neuvěřitelná, cesty "zajímavé", chodníky málokde, díry a překážky mnohé a všude plno lidí. Člověk je trochu nejistý v lidské tlačence.

Dopravní prostředky, veřejné i soukromé, jsou unikátní. Z počátku jsme zařizovali všechno taxikem. Jsou levné a dobrodružné. Vozidla všech druhů, motorová, nemotorová, možná i nemožná se pletou dohromady, míjejí se o centimetry s množstvím lidí, dětí, koz, slepic a kuřat, psů a koček. Taxíky jsou různé, od rachotin po klimatizované. Někdy se zdá, že auto funguje jen motor. Dveře nejdou zavřít, okna otevřít, stěrače nefungují, tahají je provázek, okna se rosí, ale při vši zaměstnanosti a neviditelnosti se auto řítí kupře-

du. Zdá se, že mají dobré reakce na brzdy a všichni jezdí na klakson.

Veřejné dopravní prostředky, městské autobusy se turistům nedoporučují. Jsou naprané k prasknutí a tlupy kapsářů se činí. Mají spadeno nejen na bílé tváře, ale i na domorodce. Lidé příliš nevěří zdejší měně ani bankám a mnoho prostých lidí má svůj majetek ve zlatých špercích. Černá kronika v novinách píše téměř denně kdy, kde a co bylo odcizeno. Dokonce zde prý pracují i hypnotizéři, kterým obět dobrovolně vydá své poklady.

Řidiči autobusů, taxikáři, ale i ostatní, spěchají na onen svět. Zdejší lidé neoplývají v denním životě rychlostí pohybu, ale za volantem mají hlavy dračí. Nám se zdají silnice nedostačující, špatně udržované, úzké, plné smetí, lemované otevřenou kanalizací. Mezi auty se motají pojízdné vozíky ke všem možným i nemožným účelům a co se na nich přepravuje a připravuje, je neuvěřitelné. Od dopravních, špeditérských služeb, kanistry s petrolejem, až po pojízdné restaurace, nudlové dvoukoláky a polévkové vozíky. Jiné rozvážejí chléb, ovoce, nápoje, na co si jen zákazník vzpomene, to obchodníček přiveze.

Pro domácí obyvatelstvo a především pro děti, je ulice náramné místo ke hrám. Badmington se pinká všude. Zdá se, že doprava je to poslední místo, k čemu je silnice určena. Kvete pouliční obchod a všude kolem se motají malé děti, zvířata. Na ulici je živo.

Po dešti jsou ulice potažené černým, lepkavým blátičkem pochybného obsahu. Člověk musí koukat pod nohy, nejen kvůli blátičku, ale hlavně aby nespald sám nebo i s autem do nějaké "kanalizační" díry. Obzvláště zrádné jsou tyto propasti večer, protože nejsou ani osvětlené ani označené.

Na dešť je tu každý zvyklý i připravený. Děti číhají s deštníkem a nabízejí svoje služby. Mokrý běloch vypadá jako zmoklá slepice.

Na domorodci to není vidět, ti vodu milují. Šplouchání, čachtání a tekoucí voda je slyšet i bez deště. Po dešti se přestěhuje domácnost na chodník. Venku se pak suší slavníky.

Město jsme začali objevovat bez systému, podle zkušeností, na doporučení ostatních a pomalu nám roste kuráž. Těžko se orientujeme. Mapa neoplývá přesností, řidiči jí stejně nerozumí, my se s nimi nedomluvíme a tak často bloudíme, ale tváříme se, že je všechno v pořádku. Asi je, protože nikdo neví proč by měl někam spěchat. Všechno splývá v jeden mumraj a jsme na pospas tomu, kdo nás veze. Žijeme v zemi, kde je gumový čas.

Když jsem v muzeu viděla kolik je tu kmenů, národů, jazyků, ostrovů, máme se na co těšit. Vždyť Indonésie je šestá největší země světa, tedy aspoň co do obyvatelstva.

Většina turistů se v Jakartě ani nezastaví. Letí přímo na Bali. V Jakartě žijí expatrioti všech národů. Desítky tisíc Evropanů, Američanů, Australanů a Japonců přidávají domorodě pestrosti. Snad je tu zastoupen každý národ, včetně zástupců mírového tábora, tedy i ten náš. Mezinárodní škola má 55 jazyků, Vítek přidal 56.

Očekávali jsme nedostatky a vyhládlý trh. Byli jsme vyškoleni a připraveni, že co si nepřivezeme, to nebudeme mít. Na tržnicích jsou tlačenice a prodavači nabízejí. V obchodech prodavači spíš překážejí a člověk se obslouží víceméně sám. Jeden prodavač napíše účtenku a zboží odnese k pokladně. Zboží i prodavač zmizí a chudák zákazník neznalý systému hledá pokladnu. U kasy se zaplatí a další mančaft zboží zabalí. Člověk, který spěchá, má příležitost vyzkoušet svojí trpělivost.

Zboží je tu nejen dostatek, ale v Indonésii se vyrábí v licenci téměř vše, nač si člověk vzpomene. S elektronikou obchodují Číňané a je možné najít, co srdce ráčí.

Výběr v potravinách, alespoň v Jakartě, překonal všechna očeká-

vání. Mysleli jsme si, že budeme kupovat na trhu kuřata, šklubat peří a místo toho nám oči přecházejí z výběru a kvality. Dovoz z celého světa zpestřuje domácí produkci. Zelenina, ovoce, sýry, mléčné výrobky, uzeniny, lahůdky a množství nám neznámých produktů vyvolává zvědavost. Domorodé, prosté obyvatelstvo nakupuje za zlomek ceny na tržnicích a z dvoukoláků.

I v residenčních oblastech obchodníci tlačí vozíky vrchovatě naložené čerstvým zbožím. Každý po voz má jiný volací zvuk. Někdo tluče lžičkou na skleničku, jiný klackem na dřevěnou rukojeť, bambus, plecháček, cinká zvonkem nebo vyblekuje a podle zvuku každý pozná, kdo a co právě projíždí. Restaurace na pochodu jsou na každém kroku. U autobusových za stávek jich parkuje nejvíc. Ty trvalejší natáhnou plachtu, stlučou stůl, postaví ohniště a žije se vedle vil, které by vypadaly dobře i v těch nejnáročnějších čtvrtích kdekoliv na světě.

Žije se na ulicích, na parkovištích, volných pozemcích, jeden vedle druhého, dokud je "pokrok" nebo konstrukce neposune o kus dál. Znovu se potvrzuje, že cesty nejsou pro auta, ale pro lidi a jejich dvoukoláky.

Jsmo udiveni muzikálním talentem zdejších lidí. Zahrají všechno s vervou, radostí a jak jódlují. Jazz, country western, rock interpetují velice citlivě a dobře, ale pro klasickou hudbu nemají cit vůbec. Poslouchat "symfonický" orchestr je utrpení a v televizi se tolik snaží.

Čas nám rychle utíká. Vše je naprosto uvolněné a už je to vidět na každém z nás. U oběda sedíme, nevyskakujeme, večere je úplné posezení a personál je usměvavý, ochotný, milý a pozorný. Pamatují si každé jméno. Denně si přečteme troje noviny, k dostání jsou všechny hlavní světové týdeníky s minimálním zpožděním. Totéž platí i o časopisech a je to jenom náš

problém, že jsme linguisticky zao-
stali. Kromě angličtiny, němčiny a
francouzštiny je tu spousta
lokálního a arabského čtení.

Učíme se žít pomalu a je radost
pozorovat maminky s malými dětmi.
Chůvy děti hýčkají, děti jdou z
náručí do náručí, ale děti jsou
nezbedné všude a při vši lásce a
péči dovedou být pěkné potvůrky.
Tuhle jsem viděla malého chlapečka,
sotva mu sundali plínky, naprosto
vědomě a schválně počůral chůvu.
Když uskakovala, s radostí na ni
namířil čůrek.

Máme před sebou asi tři měsíce
hotelového života. Stali se z nás
rázem milionáři. Zdejších 1000
rupií je asi jeden dolar a naše
bydlení a hodování přijde týdně asi
na jeden a půl milionu. Podnik
platí veškeré výdaje, my
podepisujeme jenom škody, které
natropíme. Když vidíme náš luxus,
máme málem výčitky svědomí. Většina
lidí nemá ani přístřešek. Chudých
je mnoho, ale netrpí hladem ani
zimou. Podle výrazu jejich tváří se
nezdá, že by byli nešťastní nebo
smutní a asi kromě peněz nám
nezávidí vůbec nic. Posedávají,
kvačkají, hrají šachy, vždy chumel
dospělých, mládeže, dětí. Tady snad
nemůže nikdo trpět samotou.

Pavel chodí normálně do práce a
já mám poprvé v životě času nazbyt.
V hotelu máme tenisové kurty a
bazén, tak užívám obojí. Je
potěšující jak ve zdejším teple a
vlhkosti funguje tělo. Téměř tu
neexistuje revmatismus. Svaly jsou
vláčné, poslušné a daleko
pružnější. Při tenisu se nestačím
divit, ale horko je zabiják. Aby se
člověk nezchvátíl, má každá madam
nejen tenisového partnera, ale i
sběrače míčků. Po půl hodině toho
mám dost a tak raději hraju dvouhru.

Naše linie a proporce trpí. Je
těžké mít pevnou vůli, když je
všude tolik pochoutek, ale občasný
průjem nás snad udrží.

kas

Pokračování příště.

Bible a zdraví

Každý, kdo se do bible zahlubá
vážně, najde v ní harmonii pří-
rodních věd, poznatků a současných
objevů. Zákony, které jsou Bohem
dány jsou neměnné. Nové poznatky
pravdivost bible jenom potvrzují.

Dnešní svět se nám snaží
namluvit, že bible a náboženství
jsou zábranou a překážkou pro náš
intelektuální rozkvět. Většinou
mlčí o objevech a jednotlivcích,
kteří byli motivováni vírou v
biblickou pravdu.

Začneme v prvních kapitolách
Mojžíšovy knihy Genesis. Bůh
člověka požehnal a světil mu vládu
nad zemí a ostatním tvorstvem. Bůh
také řekl:

"Hle, dal jsem vám na celé zemi
každou bylinu nesoucí semena i
každý strom, na němž rostou plody
se semeny. To budete mít za pokrm."

Adam a Eva byli stvořeni k
věčnému životu a měli se živit
rostlinnou potravou. Po pádu,
přestože zhřešili, měli stále
zdraví a délku života, nad kterou
se dnešní člověk pozastaví a začne
být skeptický. Co je to za
hloupost, aby člověk žil několik
set let. Vždyť dnes si gratulujeme,
když se průměrná délka lidského
života prodlouží o pár let. Delší
lidský život jen oddaluje smrt, ale
nevrací mládí. Strom života člověk
neobjeví.

Bible říká, že Adam zplodil ve
věku 130 let dalšího syna a to
nebyl poslední, který se Adamovi a
Evě narodil. Adam žil ještě dalších
800 let. V páté kapitole Genesis
máme výčet Adamova rodopisu. Otcové
plo dili syny a dcery ve věku 162,
180ti let, ve 182 letech zplodil
Lámech syna, kterému dal jméno Noe.
Když bylo Noemu 500 let, přivedl na
svět další tři syny. Adam žil 930
let, Šet 912, Enóš 905, Kénan 910,
Mahel 895, Jered 962, Metušelach
989 a Lámech zemřel coby mladík,
když mu bylo pouhých 777 let.

Proč by bible lhala? Lidé před potopou měli daleko lepší a houževnatější zdraví. Plodnost nebyla omezena věkem jako je tomu dnes. Plodnost žen je v dnešní době relativně velice nízká. Člověka jen napadne, proč by příroda plýtvala plodností žen, které sice mají tisíce vajíček k oplodnění, ale pouze pár jich je oplodněno.

kas

Pokračování příště.

Nepravdivé výroky

Mnohokrát jsem slyšel citovat biblické verše, kterým lidé věří jen proto, že jsou v bibli. Vše, co stojí v bibli, je pravda, ale ne všechny výroky jsou pravdivé.

Když si Židé předvolali Ježíšem uzdraveného slepce na kobereček a vyzvídali kdo mu vrátil zrak, odpovídal:

- ◆ *"Víme, že hříšníky Bůh neslyší, slyší však toho, kdo ho ctí a činí jeho vůli."*

Mnoho křesťanů tomuto výroku věří. Pravda, byl vyřknut, ale není vůbec pravdivý. Tento výrok byl totiž vyřknut člověkem, který byl v době výslechu nespaseny. Jeho výrok nebyl vyneseno ani Bohem, ani nebyl Bohem inspirován. Tento výrok byl vyřčen obyčejným hříšníkem jako jeho osobní názor.

Kdyby Bůh neslyšel hříšného slepce, nevrátil by mu zrak. Kdyby Bůh neslyšel hříšníky, nikdo z nás by nebyl spasen. Osobně jsem volal k Bohu, byl jsem v bahně hříchu a vyslyšel mě. A co celník z Lukáše?

- ◆ *... bil se v prsa a říkal: "Bože slituj se nade mnou hříšným." "Pravím vám (a teď mluví Ježíš, proto tomu věřím), že ten celník se vrátil ospravedlněn."*

Proto, když nespaseny řekne, že Bůh neslyší hříšníka a jinde čteme, že Ježíš ospravedlnil do prsou se bijícího hříšníka, věřím, že Bůh slyší modlitby nespasených. Vždyt jsme k nim patřili všichni. Pamatujme vždy kým byl výrok řečen.

Jobova žena také řekla: "proklej Boha" a přesto Boha neproklejeme jen proto, že to stojí v bibli.

Pst

Stav člověka

- ◆ *Hospodinův zákon je dokonalý, udržuje při životě. Hospodinovo svědectví je pravdivé, nezkušený jím zmoudří. (Ž 19:8)*
- ◆ *Amen, pravím vám, jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského. (Mt 18:3)*
- ◆ *Proto čiňte pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy. (Sk 3:19)*
- ◆ *Ty však, kteří prosazují sebe, odpírají pravdě a podléhají nepra vosti, čeká hněv a trest. (Ř 2:8)*
- ◆ *Vždyt' ze skutků zákona, nebude před ním nikdo ospravedlněn, neboť ze zákona pochází poznání hříchu. (Ř 3:20)*

Dar

- ◆ *Nakloňte ucho a pojdte ke mně, slyšte a budete živi! (Iz. 55:3)*
- ◆ *Kdo se nevykazuje skutky, ale věří v toho, který dává spravedlnost bezbožnému, tomu se jeho víra počítá za spravedlnost. (Ř 4:5)*
- ◆ *Vždyt' i my jsme byli kdysi nerozumní, neposlušní, zbloudilí, byli jsme otroky všelijakých vášní a rozkoší, žili jsme ve zlobě a závisti, byli jsme hodni opovržení a navzájem jsme se nenáviděli. (Tt 3:5)*
- ◆ *Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar, není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. (Ef 2:89)*
- ◆ *Z jeho rozhodnutí jsme se znovu zrodili slovem pravdy, abychom byli jakoby první sklizní jeho stvoření (Jk 1:18)*